21. 6. 2007

ID: 48711

Plnění pracovních a služebních úkolů

Východiskem pro závěr, zda zaměstnanec plnil pracovní úkoly, je především to, zda z hlediska věcného, místního i časového jde objektivně o činnost konanou pro zaměstnavatele.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 2379/2006, ze dne 19.4.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně M. H., zastoupené advokátkou, proti žalované České republice - Ministerstvu obrany (Vojenskému úřadu pro právní zastupování), o 4.193.100,- Kč, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp.zn. 14 C 317/2005, o dovolání žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. dubna 2006, č.j. 30 Co 136/2006-19, tak, že dovolání žalobkyně zamítl.

Z odůvodnění:

Žalobkyně se domáhala (žalobou ze dne 15.11.2005 podanou dne 18.11.2005 u Obvodního soudu pro Prahu 6), aby jí žalovaná zaplatila na náhradě za ztížení společenského uplatnění 4.193.100,- Kč. Žalobu odůvodnila zejména tím, že dne 28.10.2001 při havárii vrtulníku A. ČR, v němž letěla jako palubní průvodčí, utrpěla těžký úraz, který žalovaná uznala za úraz služební, a zaplatila jí – mimo jiných nároků - náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 1.397.700,- Kč, odpovídající celkem 11.647,5 bodům (po zvýšení základního bodového hodnocení o 50% a při hodnotě bodu 120,- Kč). Žalobkyně je v důsledku služebního úrazu plně invalidní, vyřazena z plnohodnotného života a zcela odkázána na pomoc svého manžela a dalších osob. Protože následkem úrazu došlo u ní k závažnému poškození zdraví s totálními důsledky pro všechny životní úkony, pro uspokojování životních, rodinných, sportovních a společenských potřeb bez jakékoli naděje na výrazné zlepšení zdravotního stavu, požaduje žalobkyně – vzhledem k výjimečnosti jejího případu hodného mimořádného zřetele - zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění podle § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. na trojnásobek dosud vyplacené částky 1.397.700,- Kč, tj. na částku 4.193.100,- Kč. Připomíná, že (ve věci vedené pod sp.zn. 33 C 176/2004) Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem ze dne 22.2.2005, č.j. 33 C 176/2004-24, vyhověl její předcházející žalobě ze dne 1.12.2004 na náhradu škody na zdraví ze služebního úrazu (ohledně stejného nároku a ve stejné výši), kterou podala proti žalované České republice - Ministerstvu obrany (Vojenskému úřadu pro právní zastupování), jako svému zaměstnavateli, a že Městský soud v Praze usnesením ze dne 6.10.2005 tento rozsudek zrušil, řízení zastavil a rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Prezidentu České republiky k dalšímu řízení. Podle názoru žalobkyně za škodu na zdraví, kterou uplatňuje žalobou v této věci, „žalovaná odpovídá dle ust. § 427 a násl. obč. zák.“.

Obvodní soud pro Prahu 6 usnesením ze dne 30.1.2006, č.j. 14 C 317/2005-11, řízení zastavil a rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Prezidentu České republiky k dalšímu řízení a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vycházeje ze zjištění, že žalobkyně se již v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp.zn. 33 C 176/2004 domáhala proti žalované náhrady škody na základě stejného úrazového děje, že v nyní projednávané věci požaduje po žalované náhradu za ztížení společenského uplatnění jako po provozovateli vrtulníku, zatímco v předchozím řízení stejný nárok uplatňovala z titulu služebního úrazu a existence jejího služebního poměru vůči žalované, a z toho, že skutkové okolnosti popsané v žalobě ze dne 15.11.2005, z nichž nárok dovozuje, jsou zcela totožné se skutkovými tvrzeními v předchozí žalobě ze dne 1.12.2004, dospěl soud prvního stupně k závěru, že ani k projednání a rozhodnutí v této věci není dána pravomoc soudu. Zdůraznil, že „rozhodující v dané věci je skutkové vylíčení okolností a samotné právní posouzení věci tak, jak je zdůvodněno účastníkem, pro posuzování věci nemá význam“. Protože nejvyšším služebním orgánem oprávněným rozhodovat v právních vztazích vojáků z povolání je ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb. prezident, rozhodl soud prvního stupně podle ustanovení § 104 odst. 1 o.s.ř. o zastavení řízení a o postoupení věci Prezidentu ČR k dalšímu řízení.

K odvolání žalované Městský soud v Praze usnesením ze dne 4.4.2006, č.j. 30 Co 136/2006-19, usnesení soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Vycházeje z žalobních tvrzení, že žalobkyně utrpěla úraz při havárii vrtulníku v majetku A. ČR, na jehož palubě vykonávala funkci palubní průvodčí, odvolací soud zdůraznil, že tato funkce byla vázána na její služební poměr vojákyně z povolání, který je typickým právním poměrem státně zaměstnaneckým, veřejnoprávním, a že zákon č. 221/1999 Sb.

vylučuje – vzhledem k tomu, že v jeho ustanovení § 112 a násl. je provedena komplexní úprava odpovědnosti státu za škodu, která byla způsobena vojákovi při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby porušením právní povinnosti – použití ustanovení občanského zákoníku o náhradě škody; skutečnost, že zaměstnavatel žalobkyně je současně také provozovatelem vrtulníku, jehož havárie byla příčinou vzniku škody na zdraví, nepovažoval za rozhodnou. Shodně se soudem prvního stupně proto dospěl k závěru, že v projednávané věci není dána pravomoc soudu (§ 7 odst. 1 a 3 o.s.ř.) a že soud prvního stupně nepochybil, když řízení zastavil (§ 104 odst. 1 o.s.ř.) a postoupil věc Prezidentu ČR jako nejvyššímu ze služebních orgánů. Odvolací soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že „o navýšení odškodnění za ztížení společenského uplatnění ve smyslu ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. č. 440/2001 Sb. může rozhodnout jedině soud“, neboť uvedené odškodnění je součástí nároku na náhradu škody ve smyslu ustanovení § 116 písm. d) a § 119 odst. 1 zákona č. 221/1999 Sb.; uvedl, že i v tomto rozsahu byla rozhodovací pravomoc svěřena příslušnému služebnímu orgánu („viz též Rc 55/2005“).

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Připomíná, že „touto žalobou uplatnila svůj nárok vůči žalované s odkazem na ustanovení § 427 obč. zák., tedy z titulu odpovědnosti žalované za škodu jakožto provozovatele dopravního prostředku, při jehož provozu byla žalobkyni škoda způsobena“, byť v době dopravní nehody (havárie vrtulníku, který je majetkem A. ČR) byla současně ve služebním poměru vojákyně z povolání a vykonávala službu palubní průvodčí. Na rozdíl od názoru soudů, které dospěly k závěru, že pro rozhodnutí v dané věci je podstatné pouze skutkové vylíčení okolností rozhodných pro přiznání náhrady škody, je žalobkyně přesvědčena, že „právní zdůvodnění uplatnění požadavku na náhradu škody vůči odpovědnému subjektu má význam zcela zásadní pro posouzení podmínek existence odpovědnosti žalovaného subjektu“. Žalobkyně zdůrazňuje, že cestovala ve vrtulníku, jehož provozovatelem je žalovaná, a současně byla ve služebním poměru k žalované, a dovozuje, že tyto skutečnosti zakládají existenci dvou samostatných odpovědnostních právních vztahů, na jejichž základě může svůj nárok uplatnit, a že je jen na ní, z jakého titulu svůj nárok vůči žalované uplatní, neboť v tomto směru není právními předpisy nijak omezena. Protože žalobou ze dne 15.11.2005 uplatnila svůj nárok vůči žalované na základě ustanovení § 427 obč. zák., měl se soud prvního stupně zabývat zkoumáním splnění podmínek vzniku odpovědnosti žalované jako provozovatele vrtulníku za škodu na zdraví vzniklou žalobkyni, jakož i splněním podmínek ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. a měl rozhodnout ve věci samé. Podle jejího názoru ve vztahu mezi žalobkyní jako dopravovanou osobou a žalovanou jako provozovatelem dopravního prostředku není existence služebního poměru žalobkyně k žalované právně relevantní. Vytýká soudům, že „provedly nepřípustný rozšiřující výklad, pokud dovodily, že ustanovení o odpovědnosti za škodu ve smyslu zákona č. 221/1999 Sb. vylučuje použití ustanovení o náhradě škody dle občanského zákoníku z důvodu veřejnoprávního charakteru služebního poměru“, neboť zákon č. 221/1999 Sb. neobsahuje ustanovení o vyloučení použití občanského zákoníku. Namítá rovněž, že se nelze úspěšně odvolávat na rozhodnutí „Rc 55/2005“, neboť toto rozhodnutí řeší zcela jinou situaci, a to „primárně, zda se jedná o právní vztah pracovní (a je tedy dána pravomoc soudní) či vztah jiný (tedy služební)“; ona však ve svém případě „existenci služebního poměru nesporuje“, pouze tvrdí, že jako dopravovaná osoba má právo domáhat se svého nároku občanskoprávní cestou, a to vedle možnosti domáhat se nároku v rámci odškodnění služebního úrazu. Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu i usnesení soudu prvního stupně zrušil a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o usnesení, proti kterému je podle ustanovení § 239 odst. 2 písm. a) o.s.ř dovolání přípustné, přezkoumal napadené usnesení ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř. bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

V posuzované věci žalobkyně uplatnila žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 6 dne 18.11.2005 nárok na náhradu škody na zdraví (zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění podle ustanovení § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb.), jež jí vznikla následkem služebního úrazu, který utrpěla dne 28.10.2001 při výkonu služby palubní průvodčí vrtulníku A. ČR (při jeho havárii).

S názorem dovolatelky, že „za škodu na zdraví, kterou uplatňuje žalobou v této věci, žalovaná odpovídá dle ust. § 427 a násl. obč. zák.“, tedy z titulu její odpovědnosti za škodu jakožto provozovatele dopravního prostředku, při jehož provozu byla žalobkyni škoda způsobena (byť v době dopravní nehody byla současně ve služebním poměru vojákyně z povolání a vykonávala službu palubní průvodčí), a že „právní zdůvodnění uplatnění požadavku na náhradu škody vůči odpovědnému subjektu má význam zcela zásadní pro posouzení podmínek existence odpovědnosti žalovaného subjektu“, dovolací soud nesouhlasí.

Každý procesní úkon (tedy i podání, kterým se zahajuje řízení) soud posuzuje podle jeho obsahu, i když je úkon nesprávně označen (srov. § 41 odst. 2 o.s.ř.). Uvede-li žalobce ve svém návrhu na zahájení řízení (v žalobě) právní

kvalifikaci svého požadavku (toho, čeho se návrhem domáhá), není tím soud vázán; při zkoumání obsahu žaloby soud vychází především z petitu žaloby (z požadavku žalobce, jak má být soudem rozhodnuto), vykládaného v souvislosti s vylíčením rozhodujících skutečností.

Žaloba je podání, kterým se zahajuje řízení před soudem. Žaloba musí obsahovat kromě obecných náležitostí podání uvedených v ustanovení § 42 odst. 4 o.s.ř. - mimo jiné - vylíčení rozhodujících skutečností, označení důkazů, jichž se žalobce dovolává, a musí z ní být patrno, čeho se žalobce domáhá (srov. § 79 odst.1 větu druhou o.s.ř.). Rozhodujícími skutečnostmi se ve smyslu ustanovení § 79 odst.1 věty druhé o.s.ř. rozumí údaje, které jsou zcela nutné k tomu, aby bylo jasné, o čem a na jakém podkladě má soud rozhodnout. Žalobce musí v žalobě uvést takové skutečnosti, kterými vylíčí skutek (skutkový děj), na jehož základě uplatňuje svůj nárok, a to v takovém rozsahu, který umožňuje jeho jednoznačnou individualizaci, tedy vymezit předmět řízení po skutkové stránce.

Z uvedeného vyplývá, že v řízení o dvoustranných právních vztazích mezi žalobcem a žalovaným (v tzv. sporném řízení, o něž šlo i v projednávané věci), které je ovládáno dispoziční zásadou, platí, že soud je vázán žalobou, tedy tím, jak žalobce vymezil předmět řízení. Předmět řízení žalobce vymezuje v žalobě vylíčením skutečností (skutkových tvrzení), jimiž uvádí skutkový děj, na jehož základě žalobním petitem uplatňuje svůj nárok. Právní charakteristika vylíčených skutkových tvrzení (tzv. právní důvod žaloby) není součástí vymezení předmětu řízení a žalobce ji není povinen uvádět; uvede-li ji, není pro soud závazná, neboť soud rozhoduje na základě zjištěného skutkového stavu věci a pro jeho rozhodnutí není významné, jak žalobce nebo jiný účastník řízení skutkový stav věci právně posuzuje.

V projednávané věci žalobkyně svůj nárok na náhradu škody na zdraví (zvýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění) založila - jak vyplývá z obsahu žaloby - na tvrzení (vylíčení skutkového děje) o tom, že dne 28.10.2001 při havárii vrtulníku A. ČR, a to při výkonu služby palubní průvodčí, jako vojákyně z povolání utrpěla těžký úraz, který žalovaná uznala za úraz služební a takto jej také odškodnila.

Pro vymezení nároku na náhradu škody na zdraví z hlediska vylíčení skutkového děje není významné, zda podle názoru žalobkyně je založen ustanovením § 427 a násl. obč. zák. nebo zda vyplývá z příslušných ustanovení zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání; rozhodující z tohoto hlediska je jen to, jak žalobkyně svůj nárok vymezila po stránce skutkové. Právní kvalifikace odpovědnosti žalované za škodu, kterou žalobkyně v žalobě uvedla (že „žalovaná odpovídá dle ust. § 427 a násl. obč. zák.“), totiž není - jak výše uvedeno - pro posouzení odpovědnosti za škodu rozhodující. Odkázala-li tedy žalobkyně v žalobě na ustanovení § 427 a násl. občanského zákoníku, který pojednává o odpovědnosti za škodu způsobenou provozem dopravních prostředků, provedla tím sama právní kvalifikaci skutkového stavu, kterou však soud není vázán.

Správný není ani názor žalobkyně, že soudy „provedly nepřípustný rozšiřující výklad, pokud dovodily, že ustanovení o odpovědnosti za škodu ve smyslu zákona č. 221/1999 Sb. vylučuje použití ustanovení o náhradě škody dle občanského zákoníku z důvodu veřejnoprávního charakteru služebního poměru“, neboť – podle jejího názoru - „ve vztahu mezi žalobkyní jako dopravovanou osobou a žalovanou jako provozovatelem dopravního prostředku není existence služebního poměru žalobkyně právně relevantní“, když „zákon č. 221/1999 Sb. neobsahuje ustanovení o vyloučení použití občanského zákoníku“, a že „jako dopravovaná osoba má právo domáhat se svého nároku občanskoprávní cestou, a to vedle možnosti domáhat se nároku v rámci odškodnění služebního úrazu“.

Na rozdíl od zákona č. 76/1959 Sb., který upravoval některé služební poměry vojáků předtím, než byl s účinností od 1.12.1999 zrušen (srov. § 167 zákona č. 221/1999 Sb.), obsahuje zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (vedle procesních ustanovení upravujících postup služebních orgánů v rámci řízení ve věcech služebního poměru), v Části sedmé pod marginální rubrikou „Náhrada škody“ též hmotněprávní ustanovení o odpovědnosti státu za škodu způsobenou vojákovi (srov. § 112 a násl. zákona č. 221/1999 Sb.), která komplexně vymezují zákonné předpoklady jednotlivých druhů odpovědnosti státu za škodu (včetně předpokladů odpovědnosti státu za škodu způsobenou vojákovi služebním úrazem – srov. § 115 odst. 1, § 128 zákona č. 221/1999 Sb.), podmínky zproštění se této odpovědnosti (srov. § 126 zákona č. 221/1999 Sb.) i rozsah a výši poskytnuté náhrady škody (včetně výše jednotlivých nároků náhrady škody na zdraví – srov. § 116 až 125 zákona č. 221/1999 Sb.). O ucelenosti a samostatnosti právní úpravy odpovědnosti státu za škodu způsobenou vojákovi vymezené v Části sedmé, Hlavě II. a III. zákona č. 221/1999 Sb. (a o „vůli“ zákonodárce v tomto směru) nepochybně svědčí to, že dnem 1.12.1999, kdy nabyl účinnosti zákon č. 221/1999 Sb., bylo současně zrušeno (zákonem č. 225/1999 Sb.) ustanovení § 206 odst. 2 zák. práce, které stanovilo, že ustanovení § 187 až 205c (o odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou zaměstnanci) se vztahují též na příslušníky ozbrojených sil v činné službě.

Při posouzení, zda konkrétní jednání subjektů v právních vztazích spadá do rámce občanskoprávních vztahů, anebo na druhé straně, zda k tomuto jednání dochází při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním – uvedené

lze vztáhnout mutatis mutandis rovněž na posuzovanou problematiku plnění služebních povinností nebo přímé souvislosti s ním - soudní praxe vychází z objektivizujících hledisek. Východiskem pro závěr, zda zaměstnanec plnil pracovní úkoly, nejsou samy o sobě významné motiv či pohnutka zaměstnance (vzdálenější předpoklady a představy, z nichž jednající vychází), ale především to, zda z hlediska věcného, místního i časového jde objektivně o činnost konanou pro zaměstnavatele (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 14.1.2003 sp. zn. 21 Cdo 454/2002, uveřejněný v časopise Soudní judikatura roč. 2003 pod č. 79). Rovněž dobová judikatura, z níž ustálená soudní praxe vychází, zdůrazňuje, že z mezí plnění pracovních úkolů a přímé souvislosti s ním nevybočuje taková činnost zaměstnance, která nepostrádá místní, časový a věcný (vnitřní účelový) vztah k plnění pracovních úkolů. Uvedená kriteria nemají ovšem stejný význam; rozhodující je věcný (vnitřní účelový) vztah, tj. vztah k činnosti, jíž byla způsobena škoda, k pracovním úkolům. V podstatě jde o to, zda při činnosti, jíž byla způsobena škoda, sledoval zaměstnanec z objektivního i subjektivního hlediska plnění pracovních úkolů (srov. závěry býv. Nejvyššího soudu ze dne 18.11.1970, Cpj 87/70, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek roč. 1971, pod č. 55, str. 153).

Z uvedeného vyplývá, že pro posouzení věci nebylo podstatné, že žalobkyně cestovala ve vrtulníku, jehož provozovatelem byla žalovaná a jehož havárie byla příčinou vzniku škody na zdraví žalobkyně, ale rozhodující je to, zda činnost, při jejímž vykonávání se žalobkyni přihodil úraz, byla plněním jejích služebních úkolů či nikoliv. Uvedla-li tedy žalobkyně v žalobě, že úraz při havárii vrtulníku A. ČR, k níž došlo dne 28.10.2001, utrpěla při výkonu služby palubní průvodčí (jako vojákyně z povolání), je mimo jakoukoliv pochybnost, že se tak stalo při plnění služebních úkolů. Proto také správně soudy obou stupňů dovodily, že věc je třeba (bez ohledu na to, jaké právní posouzení nabízí žalobkyně) posuzovat podle příslušných ustanovení zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, neboť co do základu a výše jde o nárok vyplývající ze služebního poměru žalobkyně jako vojákyně z povolání, která vykonávala vojenskou činnou službu v ozbrojených silách České republiky jako svoje zaměstnání.

Dovolací soud nesouhlasí ani s názorem dovolatelky, že se nelze úspěšně odvolávat na rozhodnutí „Rc 55/2005“, neboť toto rozhodnutí řeší zcela jinou situaci, a to „primárně, zda se jedná o právní vztah pracovní (a je tedy dána pravomoc soudní) či vztah jiný (tedy služební)“, přičemž ve svém případě „existenci služebního poměru nesporuje“.

Právní úprava služebního poměru policistů (provedená zákonem č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů) a právní úprava služebního poměru vojáků z povolání (provedená zákonem č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů) mají společné to, že vzájemné vztahy účastníků služebního poměru mají veřejnoprávní povahu (v obou případech se tedy nejedná o věc vyplývající ze vztahů vyjmenovaných v ustanovení § 7 odst. 1 o.s.ř., pro které je charakteristická rovnost účastníků), a dále to, že ani jeden z uvedených zákonů nesvěřuje soudu v rámci občanského řízení sporného pravomoc k projednání a rozhodnutí věcí vyplývajících ze služebního poměru (nestanoví pravomoc soudu podle ustanovení § 7 odst. 3 o.s.ř.). Odvolacímu soudu proto nelze důvodně vytýkat, jestliže ve vztahu k žalobkyní požadovanému zvýšení odškodnění za ztížení společenského uplatnění dovodil nedostatek pravomoci soudu s tím, že i v tomto rozsahu byla rozhodovací pravomoc svěřena příslušnému služebnímu orgánu, a jestliže - pouze v této souvislosti - poukázal na závěr, k němuž dospěl Městský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 14.10.2003, sp. zn. 16 Co 468/2003, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 55, ročník 2005.

Protože usnesení odvolacího soudu je správné a protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelkou tvrzeno), že by usnesení odvolacího soudu bylo postiženo vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

Věcná správnost usnesení odvolacího soudu není dotčena ani tím, že věc byla soudy postoupena Prezidentu České republiky.

Jak vyplývá ze sdělení náčelníka Vojenské kanceláře prezidenta republiky ze dne 18. ledna 2006, o rozhodnutí prezidenta republiky jako nejvyššího služebního orgánu, uveřejněného pod č. 13 ve Sbírce instrukcí a sdělení Ministerstva spravedlnosti ČR, roč. 2006, prezident republiky jako nejvyšší služební orgán ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, a § 2 odst. 1 zákona č. 220/1999 Sb., o průběhu základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení a o některých právních poměrech vojáků v záloze, rozhodl, že v případě, že v občanském soudním řízení ve věcech týkajících se služebních poměrů vojáků z povolání (zákon č. 221/1999 Sb.), právních poměrů osob, které konaly nebo konají vojenskou činnou službu formou základní nebo náhradní služby a vojenských cvičení, a dále ve věcech některých právních poměrů vojáků v záloze (zákon č. 220/1999 Sb.) soud svým rozhodnutím zastaví řízení z důvodu nedostatku své pravomoci (§ 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů), neboť věc má být projednána a rozhodnuta služebním orgánem (§ 2 odst. 1 zákona č. 220/1999 Sb., § 2 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb.), je služebním orgánem příslušným stanovit, který ze služebních

orgánů postoupenou věc v dalším řízení projedná a rozhodne, ministr obrany.

Protože výše uvedené sdělení náčelníka Vojenské kanceláře prezidenta republiky určuje, že služebním orgánem příslušným stanovit, který ze služebních orgánů postoupenou věc v dalším řízení projedná a rozhodne, je ministr obrany, a protože smyslem výroku o postoupení věci (srov. § 104 odst. 1 věta druhá o.s.ř.) je, aby věc byla postoupena příslušnému kompetentnímu orgánu, postoupí soud projednávanou věc ministru obrany; ten stanoví, který ze služebních orgánů v rámci organizační struktury ozbrojených sil České republiky věc v dalším řízení projedná a rozhodne.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování
- Zastoupení
- Zánik závazku
- Zadržovací právo
- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)